

ŐZ- NYALATÓ

(III. rész)

— Hát te meg — mondta Huzath Györgynek — merre az isten fenéjébe vezetted el a mi vendégeinket? Innen várom őket — s kimutatott az ablakon —, és emerről jönnek.

Az ablakon át üde zöld parkra lehetett látni, a parkon át sárga kavicssal borított utacska vezetett nyírott bokrok, pompázó virágok közt a cinóberpirosra festett kapuig.

— Hátulról jöttünk, onnan közelebb — mentegetőzött Huzath, mert látta Uzom Bercin, hogy nem tetszik neki a dolog.

— Közelebb... közelebb... — dohogott Uzom Berci —, minek csináljuk ezt a bejáratot, ha a vendégek meg a hátsó kapun osonnak be... Mit lehet ott látni?

De a vendégek hamar elhessegették az elnök borús hangulatát; egymás szavába vágva dicsérgették, amit láttak. Racionális gazdálkodás! Akkora tökök! És milyen jól kihasználnak minden talpalatnyi földet! Uzom Berci gyanakodva figyelte őket: gúnyolódna ezek? Megsejtette, hogy nem. No, akkor jól van. Leültette őket, s anélkül, hogy kérdezte volna, ki mit iszik, rakta ki az üvegeket. Elsőnek az asztal közepére szilvapálinkát. Aztán Lepti elé bort, Borotvai elé sört, Timurnál egy kicsit fennakadt, vizslatva nézte a vendég orrát, aztán bólintott — marad a pálinka. Ez a töményet szereti. Huzathról már tudta, hogy mindegy neki, hát bort tett eléje, abból van a legtöbb. Ő megmaradt a sörnél. Letelepedett ő is. Várta a kérdéseket.

A vén haramia a temető felől jövet a közelebbi utat választotta: a kertek alatt, majd a major épületei között iparkodott az elnöki iroda felé, mert nem akart elkésni. Szerette a pontosságot, megszokta a temetőben. A temetőben ugyanis pontosság uralkodik. Szétugrasztotta a négy, fülig sáros fekete malacot, odaköpiött a raktár felé: „legalább hat hónap járna ezért, a nyakatokba, csibészek...” A szanaszét gurult tejeskannákon átlépkedve, megint felmordult: „Ezért is járna három hónap... vagy mondjuk, négy.” Az istálló végénél bekanyarodva, utána kiáltott valaki:

— Hé, Ambrus bácsi!

A vén haramia megállt, mert látta, hogy az, aki rákiáltott — sovány, szőke, szemüveges férfi, kockás ing, gumicsizma —, éppen őfelé tart. Korom Feri ez, tehenész. Vajon mit akar? Megvárta, míg odajött hozzá. Korom Feri kezdte:

— Hová, háová?

— Megyek az irodára. Az elnökhöz. Hívatva vagyok.

— Na, menjen csak, hanem idehallgasson. Az imént ment itt át négy idegen ember. Illetve csak három idegen, mert a negyedik helybeli. Nem tudja, kifélék ezek? Nem a népi ellenőrök jöttek meg véletlenül vajon?

— Én úgy tudom, valami írók. Nem ellenőrök. Írók.

— Azokat várnánk pedig... a népi ellenőröket.

— Hááát... — mondta elgondolkozva a vén haramia és vizslatva körül nézett, megfigyelte a vadonatúj gépeket, szivattyúkat, motorokat, amik alól tökindák kanyarodtak elő — nem jönnének hiába. Azért például — s a géptemető felé mutatott — minimum másfél évet saccolok...

— Hát még a többi mindenségért! Amit csak mi tudunk! Azért várnánk már valakit, akinek elmondhatnánk... de hát... azt mondja, írók ezek, akik jöttek.

— Írók. Téma kell nekik. Azért jöttek. — De azt már nem tette hozzá, hogy őt épp azért hivatja be az elnök, hogy témát adjon az íróknak.

— Téma? — S Korom Feri megvakargatta az orra tövét. — Ha csak az a hiányságuk, hogy téma kellene nekik... azon könnyen lehet segíteni... Az csak annyi, hogy témát ad nekik az ember.

— Annyi hát. No, de megyek én, hívat az elnök. Nem tudom, mi baja...

— Bár a sajátmaga sírját ásatná már meg magával. De még a mai napon!

— Nem hiszem. Elég jó erőben van.

Korom Feri elgondolkozva ballagott vissza a tehenei közé.

—...ennyiben tudnám összefoglalni szövetkezetünk történetét. A vén haramia épp e szavaknál kopogtatott be az elnök szobájába. Ebből megtudta: a legalkalmasabb időben érkezett. Uzom Berci felállt az asztal mellől, és a látogató elé lépett.

— No, mi van, Ambrus bácsi?

Ambrus bácsi felhúzta a vállait. Ő szerette volna leginkább tudni, hogy mi van.

— Abtan az ügyben... amiről ugye, tegnap szó volt...

— No, rendben van, kedves Ambrus bátyám... mindent meg fogunk beszélni. Addig is — és az asztal felé terelgette a vén haramiát — jöjjön csak, jöjjön. Író elvtársak vannak itt. Nincs mitől tartani. Maga is leülhet közénk. nem igaz? Nem veti meg maga se azt az egy-két kupica... akármit, igaz-e?

A vén haramia meleg, rokonszenvező tekintettel nézegette a vendégeket, akik várakozón fogadták megjelenését. Határozottan tetszett nekik az a közvetlenség, amellyel az elnök ezt az idős bácsit fogadta. Hiába no — szövetkezeti demokrácia! Micsoda szép példája a szövetkezeti demokráciának!

— Ambrus bácsi a mi egyszerű tagunk — így mutatta be Uzom Berci a vén haramiát.

Az egyszerű tag kissé szabadkozott ugyan a megtiszteltetés miatt, de nem utasította vissza a szíves invitálást. Leült a vendégek közé, s elfogadva a kezébe nyomott pálinkáspoharat, koccintott mindenkivel.

— Éppen ott tartottunk, hogy mennyi körültekintés, meg mifene kellett ahhoz, hogy idáig eljusson a szövetkezetünk — mondta az elnök. — Az egyszerű tag elgondolkozva bólongatott.

— Kellott. Bizony, kellott. Sok körültekintés meg okosság. Szóval: ész. De hát, az ész se használ mindig. Mert ha az észit valaki nem jól használja, vagyishogyhát ha valaki túlságosan is okos akar lenni, az se nem jó. Az se nem jó.

S töprengett az egyszerű tag. Majd kijelentette:

— Erre nézve nekem volna egy történetem, ha meghallgatnák az elvtársak...

— Ohó, de mennyire, hogy meghallgatják. Az elvtársak írók, hogyne hallgatnák meg... az író elvtársak éppen azért vannak itt, hogy belelássanak a

dolgokba, vagyis az életbe, már engedelmet kérek, ha rosszul fejeztem volna ki magam . . . — mentegetőzött Uzom Berci.

Az író elvtársak összevissza hadarva nyugtatták az elnököt: pontosan úgy van, ahogy ő mondja, és nagyon szívesen meghallgatják Ambrus bácsi elbeszélését, úgy is mint egyszerű tagét. Sőt nagyon örülnek, hogy nemcsak a vezetővel találkoznak itt, hanem Ambrus bácsival, az egyszerű taggal, így aztán igazán sokoldalú benyomásokkal távozhatnak majd.

— Akkor hát elmondom.

A vén haramia, úgy is mint egyszerű tag, belekezdett a történetbe. Már az első mondatok után az történt, hogy Lepti előrángatta a ceruzát, papírt kért az elnöktől, s buzgón jegyeztetett, ami nem is csoda, mert a történet így hangzott:

— Azokban az években történt, amikor olyan nehéz idők jártak a népre, de különösen a parasztságra, amikor Rákosi elvtárs, ugyebár . . . no, persze, nem is kell részletezni. Nem is részletezem én azt, csak éppen jelzem, hogy ez, amit most elmondok, akkoriban történt, amikor még — bocsánat a kifejezésért — fingini sem volt szabad a parasztnak pecsétes papír vagyis engedély nélkül. Namármost, ismeretes, hogy nem volt szabad disznót vágni, annyit se, amennyi a háztáji szükségletre elég lett volna, a kenyér is meg a liszt is ki volt szabva, de még egy árva birkafiút sem volt szabad az embernek levágni a maga szükségletére. Ahhoz is engedély kellett. De engedélyt csak akkor kaphatott az ember, ha a hatósági állatorvos papírt adott róla, hogy a birka kényszervágását engedélyezi, mert vagy eltörött a lába, vagy kivénült, fogai kihulltak, szóval, közel van a végelgyöngüléshez. No, annyi törött lábú birka sose sántikált Magyarországon, mint akkor, amikor Rákosi elvtárs ugyebár . . . de nem részletezem. Elég az hozzá, hogy nekem is volt két-három rossz birkám, eléldégéltek a temető szélében, meg hát a sirokról ugyebár . . . szedegették össze a táplálékot életük fenntartásához. No, egyszer úgy gondoltam, levágom a legöregebbiket. Onnan tudtam, hogy melyik a legöregebbik, mert annak már foga sem volt, olyannyira megvénült az ártatlan. Ezt a vén birkát aztán elvezettem az állatorvoshoz, hogy adja meg neki a halotti bizonyítványt. De előbb . . . — s nyúlt a pohár után, amit a figyelmes elnök addigra már teleöntött, de nem csak az övét, hanem mindenkiét. Ittak, aztán a vén haramia folytatta, de előbb krárogott egyet, mert erős volt a pálinka.

— Madzagot a nyakába, aztán el vele az állatorvoshoz. Akkoriban itt, Nagytoronyán az a vén Szalakóti volt az állatorvos, akiben rá két évre meggyulladt a pálinka, annyit ivott. De akkor még nem gyulladt meg benne a pálinka . . . hanem elnök elvtárs, igen jó kis pálinka az, csak arról jutott eszembe, hogy az öreg Szalakóti doktor is nagyon szerette . . .

— No, ha nagyon szerette, akkor az ő áldott emlékére — s újra öntött a házigazda. A vendégek jó kedve hirtelen fellobbant: a vén Szalakóti áldott emlékére isznak most, akiben meggyulladt a pálinka. Eredeti.

— No, odaállítom az én halálra ítélt birkámat az orvos elé, jelzem, fehér köpeny volt az öreg doktoron, mondom neki, hogy ez önként akar a halálba menni. Mondom neki, miért. Megunta az életét. Végelgyengült. Már fogai sincsenek. No, mutassa! Odamegy a doktor, lehajlik a birka elé, kinyitja a száját, belenéz . . . hát bizony, egy fog nem sok, annyi sem volt a birka szájában. Egy szó nélkül kiadta a papírt. Vezetem hazafelé a birkát, megszólít egy illető, azt kérdi: honnan azzal a birkával? Mondom neki, hogy a doktortól, le akarom vágni, papírt kértem tőle. Megadta a papírt? Hogyne adta volna, hiszen csak belenézett a szájába, aztán már nyúlt is a töltőtollért. Nincs ennek egy foga se. Ez az illető aztán káromkodik egyet, hogy azt mondja, ő is le

akart vágni egy birkát, az is elég vén már, mégse adott rá engedélyt a doktor. Vannak ilyen félreértések, mondom neki, csak hogy valamivel vigasztaljam. No, azt mondja erre, ajánlok én magának valamit, Ambrus bátyám: adja kölcsön nekem azt a birkát, adok egy húszast magának, ha kölcsönadja. Csak arra az időre, amíg a doktornak bemutatom. Utána visszaadom ám. Megegyeztünk. Odaadtam neki a birkát, kölcsönbe. Odavezeti ez az illető is a doktorhoz, a doktor belenéz a szájába — már írta is az engedélyt. Én is megkaptam a húsz forintot, ő is az engedélyt.

Uzom Berczi megint teleöntötte a poharakat. Timur, aki csak pálinkát ivott, úgy vette észre, mintha párhuzamos vonalak lebegnének előtte, s valahol, valamiféle kozmikus magasságban ködök gomolyognának s fehér egerek cikáznának riadozva a parabolák ferde síkjain. Lepti lélegzetviesszafojtva figyelte Ambrus bácsi elragadó történetét — buzgón jegyeztetett.

— Kérem, az én birkám egész hosszú életében nem hajtott nekem annyit hasznót, mint azokban a hónapokban. Egymás kezéből kapkodták ki a szomszédok, parasztok az én vén birkámat — azt vitték az állatorvoshoz. Lassan-lassan a szomszéd falukba is elment a híre, hogy milyen birkája van az öreg Ambrus bácsink. Én meg adtam, hadd vigyék, hadd boldoguljanak az emberek. Egy orvosi vizit — húsz forint. Így ám.

Itt szünetet tartott az öreg Ambrus.

— No, de még arról szó sem volt, amire én ezt a történetet elmesélem. Vagyis arról, hogy az se jó, ha túlságosan kiokosodik valaki. Vagyis, több az esze, mint amennyi kéne. Mert mi történt az én öreg birkámmal? Addig-addig járt a doktorhoz, amíg teljesen megtanulta, mi az ő dolga. Eleinte a doktor — mert mint említettem, örökké pálinkagőz nyomta a fejét — észre sem vette, hogy már századszor is ugyanazt a birkát viszik elébe a parasztok. Igen ám, de a birka egyszer, mit ad isten, amikor az orvos elé állt, egyszeriben felemelte a fejét, a szeme közé nézett a doktornak és kitétötte a száját. Először csak meghökkent a doktor, micsoda okos birka ez. Másodszor is csak csudálkozott, amikor rászólt viccesen a birkára: tásd ki a szád, mondd, hogy á — és a birka, isten csodájára, kitétötte a száját. De harmadszor már gyanút fogott, mert a birka megunt a várakozást, odament a doktorhoz, el kezdte döfködni és nyitogatta rá a fogatlan száját... Ez már túl sok volt. A doktor felismerte. Elzavarta azt a parasztot, akinél akkor éppen kölcsönben volt az én okos birkám. Nem lehetett többé hasznát venni — le kellett vágni. Ide jutott a nagy eszével. Mert ha nem olyan okos, ha nem tátigatja azt a fogatlan száját, akkor tán még ma is megvolna... Erre mondtam én, hogy vigyázzunk azzal a nagy okoskodással. Annak is van hátulütője.

Eddig tartott az okos birka története. Lepti leejtette a ceruzáját az asztalra, s ezt hörögte:

— Döbbenetes!

— Van benne valami kozmikus — jellemezte a történetet Timur.

— És ráadásul tipikus — dicsérte az öreget Borotvai is.

— Na ugye! — s az elégedett elnök újra teletöltötte a poharakat.

Az öregnek attól kezdve aztán a szája alig pihent, leginkább csak akkor, amikor képtelen lett volna hangot adni: ivott. Lepti volt az első, akinek először kellett kimenni. Alighogy — engedelmet kérve — felállt, Huzath György mindjárt ajánlkozott, hogy ő majd megmutatja, merre kell menni. Lepti az ajtóból sóvárogva visszafordult: tulajdonképpen szívszorongva hagyta bent az öreg Ambrus bácsit, attól tartott, de nagyon, hogy amíg odajár, mond valami dög-

beneteset, amiről ő lemarad, a többiek pedig pusztá irigységből elhallgatják. Maradni szeretett volna, de menni kellett — e kétféle erőhatás alatt vívódva megszólalt:

— De míg odajárok, egy szót se, Ambrus bácsi... Maga az én emberem, én meg a magáé vagyok... testestül, lelkestül...

A vén haramia rákacsintott: értjük egymást.

Huzath György is felállt az asztal mellől, készséggel ajánkozott: majd ő megmutatja Lepté elvtársnak, hova kell menni. Karonfogva ballagtak végig az ámbituson. Hogy az idő ne teljen hiába, Huzath már ott megkezdte a tájékozódást. Leptinek is ugyanazt a kérdést tette fel: vajon a másik kettő miről nevezetes? A nevük — ismeretlen. A Lepti név ismerős. Jó név a Lepti. De a másik kettő!

— Világos, ides egy komám, világos! Aszondod, nem sokat tudsz róluk... De evvel komám egy őtist se vesztettél. Én se tudok róluk mit mondani, mivelhogy nincs is mit. Az a kicsi nyivászta, egy szál bélű Timur, az sült pógár, költőnek hiszi magát, mert lekörmölt egy pár zagyva verset... erőlködik a kis hülye, erőlködik... mit mondjak neked, se pont, se vessző, a kutya se érti...

— De akkor meg...

— A másik, a Borotvai... na arról még ennyit se lehet mondani. Ez tán életiben se írt le egy értelmes mondatot. Jó neki a keresztapja, így aztán mindenre rátenyerel... érted ezt?

— Érdekes — dünyögte Huzath. — De akkor meg...

— Naná, hogy érdekes! Megmondom én tenedek, ides egy komám — s dolgavégeztével testvériesen hátra vágta Huzath Györgyöt, hogy az neki esett volna a deszkabódé falának, ha hirtelen meg nem kapja az ajtófélfát —, jól fel kell kötni a gatyáját még az olyan jószüflájú népi gyerekeknek is, mint amilyen én vagyok, ezekkel a kóklerekkel szemben. De azért — hogy a szükség szorongattatásaitól megszabadult, könnyebben beszélt Lepti — vagyunk egy páran, akik, hát mit mondjak neked, tartjuk a frontot. Meg is mondta nekem a *** Laci, ismered, jó komám nekem, földim is ráadásul, azt mondja nekem: a pógárok viribe mártogasd a tollad, Leptikém, úgy írad azokat a faszagányos történeteket!

— Így már sok mindent értek — mondta elgondolkozva Huzath, aki sokért nem adta volna ezt az érdekes értesülést —, csak azt nem értem, hogy a jófenébe jöttek ezek ide, Nagytoronyára, amikor mi három jőnevű fiatal írók kértünk az írószövetségtől?

— Hogyan? Hát úgy, hogy akiket felkértek, meg kijelöltek, nem tudtak jönni, ezek meg, ha meghallanak valami lehetőséget, odaszemtelenkednek, hát így...

— Érdekes...

Az ámbitus lépcsőjéhez közeledtek már, amikor egy orgonabokor mögül előlépett egy illető. Sovány, szőke s ami igen különös, szemüveg az orrán, pedig parasztok között ritka az ilyen. Kockás inget viselt, gumicsizma a lábán. Egyenesen Lepti elé állt.

— Ha nem zavarom az elvtársat — kezdte bizonytalanul és óvatosan —, úgy tudom, úgy hallottam, hogy az elvtársak, akik idejöttek, meg akik bent vannak — s az elnöki iroda felé intett — írók. Nem tudom, jól hallottam-e?

— Jól hallotta, atyámfia, azok lennének. Hármán.

— Nem azért mondom, de ha az elvtársnak például lenne egy kis ideje, akkor én el tudnék mesélni az elvtársnak egyet-mást azokról az állapotokról,

amik nálunk uralkodnak, szóval, ... adhatnék az elvtársnak ... témát, ahogy ezt mondani szokás.

— Témát, atyámfia? Témát?

E szó említésére felrémlt előtte az elnöki iroda képe: Ambrus bácsi ontja a történeteket, ő meg itt tölti az időt egy szomorú képű szemüveges passal. Odabent Ambrus bácsi már, úgy lehet, hozzákezdett a történethez, amit megígért: elmeséli, hogyan volt az, amikor neki egy jó ismerőse, egy pusztai juhászgyerek saját magát kiherélte.

— Hát ha idő volna rá — mondta gyorsan a témát ajánló szemüvegesnek —, csak hát, sajnos, momentán nincs rá idő, atyámfia. Éppen csakhogy ... a dolgomra tudtam kijönni, már megyek is vissza, na erő, egészség! — Megragadta a szemüveges kezét, megszorongatta, rendesen elköszönt azért tőle, nehogy megbántsa azt az egyszerű kisembert. Sietett vissza az elnöki irodába. Éppen ideje volt. Az öreg (nem tudott ellenállni a kényszernek, ami mindig beszédre ösztönözte) nem várta meg Lepti visszatértét, már belekezdett az önherélő juhászba, szerencsére még az elején tartott.

— ... így aztán ez a fiatalember nem talált magának feleségnekvalót. Mind, akit kiszemelt, városba akart menni. Egyik sem akart valami elhagyatott pusztaságba kihúzódni, hogy őhöz a feleségnek menjen. Ezek a mostani lányok úgy gondolkoznak: inkább elmegy a városba, azt mondja, maltert hordani, építkezéshez, de hogy kimenjen a pusztaságba, a juhászhoz feleségül? Pedig amúgy takaros, rendes kinézetű fiatalember volt, csak hát nem tudott megválni a mesterségétől. Az apja is juhász volt, a nagypapja is juhász volt, a dédapja is juhász volt, pont ő hagyja abba? Nem tudta abbahagyni. Így aztán az a helyzet állt elő, hogy csak akkor kap feleséget, ha felhagy a birkákkal, és elmegy ő is a városba csakert hordani. Vagyishát vagy juha lesz, vagy felesége...

— Modern konfliktus! — súgta Borotvai a székében kényelmesen elhelyezkedett, szorgalmasan jegyzetelő Leptinek.

— Korszerű a velejéig! — súgta vissza Lepti.

— ... nagy pusztaság föld, ferde sík... — motyogta Timur, mert szünet állt be az elbeszélésben, az öreg haramia most már csak intett, Uzom Berci meg öntött. — Rá a kozmosz lövi párhuzamos nyilait... és sárga... birkák... fehér birkák... fehér egerek... fehér patkányok lógnak az oktaéderek beleiből... — Lankadatlan legyintgetett Timur, nyilván el akarta hessegetni szemei elől az oktaéderek beleiből kilógó fehér egereket.

E szavakat hallva, Huzath odahajolt Borotvaihoz:

— Hallod? Lírizál! Költőnk lírizál.

Borotvai letette a söröspoharat.

— Szerintem inkább delírizál... Fehér egereket lát, ez már a delírium...

— Na, szóval! — sürgette Lepti Ambrus bácsit. — Hogyan volt tovább, mondja csak!

— Nincs most már tovább. Valami öt-hat éve is próbálkozott egy falubeli lánnyal, hogy hát ő elvonná feleségül. A lány, persze, épp olyan volt, mint a többi, mert egymást bolondítják meg ezek a kölykök a városbamenettel, nem vállalta a pusztai életet. Akkor aztán ez a juhászgyerek elhatározta, nem próbálkozik tovább. Úgy döntött, hogy inkább a birkákat választja. De viszont, ha a birkák mellett marad — mit kezd a szerszámjával? Annak a birkák mellett nem veszi semmi hasznát. Csak a baj van miatta. Nem először csinált már olyasmit ez a juhászgyerek, az apja már bojtár korában megtanította rá, hogyan kell a kosokat kivágni, egy este, mikor a birkákat bezárta a karámba — hozzákezdett a műtétéhez. Előbb az egyiket kanyarította ki, aztán a másikat. Odalökte a kutyáinak, nesztek, egyétek meg, nektek való

ez már, a kutyának, nem nekem. Amikor megvolt vele, fertőtlenítette — kész. Azóta is úgy él, töketlenül. Szép nagy derék, kövér ember lett belőle. És micsoda kitűnő juhász! Valami érmet is kapott azóta, olyan kiváló juhász lett belőle... Nahát, én ezt csak arra mondtam, hogy, ami felesleges, attól legjobb, ha megszabadul az ember...

Lepti leejtette a kezéből a ceruzát, hogy csak koppant.

— Döbbenetes!

— Ugye, mondtam! — Huzath György elégedetten dőlt hátra a fotelben. — Ugye mondtam! Már ezért az egy történetért érdemes volt megcsinálni a nagytoronyai kirándulást. Ez az, amikor az írók testközelbe kerülnek a valósággal, amikor megmártóznak a mai magyar valóság bonyolult mélységeiben...

— Hát... mélység az van! — Lepti tekintete meghatott hálával tapogatta végig a vén haramia ráncos képét, s nem győzött hálálkodni a véletlennek, amely ezt az egyszerű tagot éppen most az elnök szobájába vetette. „Mefogtam az isten lábát, ez nem vitás, mefogtam az isten lábát.”

— De viszont... vannak ennél cifrább dolgok is.

A vén haramia újabb történetbe kezdett.

— Például, hogy egyebet ne mondjak, volt itt a faluban egy pap. Katolikus pap. Mit ad Isten, összeszúrta a levét egy özvegy menyecskeivel. Azt mondja egyszer a papnak az a menyecske: hallja plébános úr — mert azért a pap megkövetelte, hogy mindennek dacára adja meg neki a tiszteletet, az ágyban is plébános úrnak kellett őt szólítani —, hallja-e plébános úr, én most már csak el vagyok látva avval, ami hiányzik, de szegény tyúkjaim kakas nélkül vannak. Annyira kéne nekik egy kakas, de annyira... No, a plébános megígérte, hogy legközelebb hoz neki egy kakast...

Ambrus bácsi szájából folyt az újabb történet. A hallgatóság mohón itta a vén haramia szavait.

Ebben a pillanatban viszont odakint, a majorban, az istálló előtt az történt, hogy a munkahelyére visszaballagó szemüveges, kockás inges, gumicsizmás tehenész — Korom Feri — találkozott egy dús szemöldökű, villogó tekintetű idősebb bácsival, aki az istálló sarkától lesegetett az ámbitusos ház irányába.

— Hallod-e Feri! — így szólította meg a bozontos szemöldökű a szemüveget. — Látom, odajártál. Beszéltél is az egyikkel. Megtudtad-e, kifélék ezek a látogatók?

— Írók, hogy vesznének meg. — S a szemüveges mérgesen, meg sem torpanva ment a teheneihez. A bozontos szemöldökű azonban nem elégedett meg ezzel a válasszal, valamit még tudni szeretett volna.

— Azt nem tudod Feri, hogy vajon kiviszik ezeket a látogatókat Őznyalatóra? Az őznyalatói erdőbe?

— Gondolhatja! Tudhatja! Mindenkit kivisznek, pont ezeket ne vinnék ki, hogy vesznének meg mind, ott az erdőben!

Az öreg bozontos elgondolkozott. A válasz logikusnak tűnt. Kiviszik. Persze, hogy kiviszik. Mindenkit kivisznek. Miért ne vinnék ki pont ezeket? No, jó. Majd ott az erdőben. Minden rendben van. Két golyó a csőben, tele a nadrágzseb töltényekkel... most már csak azt kell kilesni, mikor indulnak ki az Őznyalatóra...

(Folytatjuk.)